

Búcsú Solymár Istvántól

A Magyar Képző- és Iparművészek Szövetsége és az egész képzőművész társadalom nevében búcsúzom Dr. Solymár Istvántól a Magyar Nemzeti Galéria főigazgató-helyettesétől, akivel évtizedek óta közös munka, hivatás, szolgálat és barátság fűzött össze bennünket.

Drága Pista!

Ahhoz a nemzedékhez tartozunk, akik ha barátait keresik, egyre inkább a temetőbe jönnek ki, vagy éppen kísérik ki Őket, mint most Téged. Nehéz erről a nemzedékről beszélni. Túl sokan hordozzák a behegedt, vagy soha be nem gyógyuló sebeket, és túl sokan mennek el szinte észrevétlenül, panasz nélkül. Hadd szóljak most azokról, azok nevében Rólad, Téged búcsúztatva. Talán nem mondtuk Neked sem soha, hogy köszönöm. Nem öleltünk át, nem fogtuk meg a kezedet, nem néztünk a szemedbe, amikor szükséged lett volna rá, amikor talán vártad.

Az ember a jót, a szépet, a tisztát természetesnek veszi. Örül neki. Így örültünk Neked, amikor valami jól ment, valami sikerült, – ha közös ügyünkben előbbre léptünk. Ezekben valahol mindben benne voltál, tudtuk, hogy nélküled nem ment volna, éreztük, de nem éreztettük. Ha ügyes-bajos dolgainkkal bekopogtunk a főigazgató-helyettesi szobába, ott mindig egy mackómozgású, szelíd mosolyú jóbarát állt föl az asztal mögül és jött elénk. Soha nem volt kérésünk, javaslatunk, amiben minden képességeddel és tudásoddal ne segítettél volna azonnal, megmozgatva mindent, sokszor ostromolva a lehetetlent. Nagyon szeretted a hivatásodat, a képzőművészetet, amit híven szolgáltál, és a képzőművészeket, akik barátaid voltak. Kezed és szíved nyomát bennehagyta a mai magyar képzőművészetben, az már ott marad kitörülhetetlenül.

Búcsúzik általam közös szülőföldünk a Mátra is, melynek északi lejtői neveltek fel. Az északi Mátra, mely nevével ellentétben nem zord, hanem szelíd és türelmes, mint amilyen Te voltál. Tőle hozta a bölcsességet, a nyugalmat és a megfontoltságot. A Mátra bércei taníthattak meg fölfelé tekinteni, hogy szemeidben az esti csillagok villózzanak, s a szívedben békesség és megértés. Talán ködök gomolyognak most is lefelé a völgyek körül, mint akkor, mikor az erdők alatt kószáltál és kamasz hajadat borzolta a szél. A kis mozdony füttyentett talán a völgyben, s Te tünődve néztél a felhőbeoszló füstkarikákra, s arra gondoltál, hogy az a vonat majd egyszer Téged is elvisz valahová. Zsebeidben kezed alatt talán még meleg volt a sültkrumpli, és az a szétáradó meleg soha nem hűlt ki, juttattál belőle bőkezűen mindannyiunknak, sugárzását mindvégig éreztük.

Az a mozdony, az a vonat elment drága Pista. Hallgatnak már a mátrai erdők és falvak. Búcsúzunk. Töretlen, szép alkotásodat megőrzi a magyar művészet, felejtetetlen, kedves lényedet mi, akik több-kevesebb ideig még idefönt maradunk. Halálunkig a szívünkben hordozunk. Nyugodj békében.